

[Grethe Philip.]

Når jeg så bliver spurgt, om jeg kan svare på, om man fra det radikale venstres side vil bidrage til, at man kommer i gang med en forhandling, en hurtig forhandling, forstår jeg, om et reduceret og effektivt forsvar, så mener jeg, jeg kan pege på, at vi jo ved mange, mange lejligheder og over en lang årrække har givet udtryk for, at vi netop gerne så, at forsvaret blev effektivt og gerne af en reduceret størrelse. Jeg kan jo henvise til, hvad bl. a. den nuværende kulturminister, hr. K. Helveg Petersen, har udtalt.

Ømann: Ma jeg takke justitsministeren for den meget skarpe sondring mellem det at give henstand med betalingen og så at foranstalte en udsættelse af udpantningen. Jeg synes, det er dejligt at høre sådan nogle skarpe, juridiske sondringer. Men, ærlig talt: det, man ville, var det ikke at give en kredit? Var det ikke at give en kredit af en anselig størrelse til en rente, der ikke oversteg den sædvanlige markedsrente, og så give et betydeligt lån uden om de bevilgende myndigheder, alene ad administrativ vej? Det er jo realiteten i sagen, og jeg synes, at folketinget som helhed skulle forsvare det princip, at den slags forslag vil man se, for ellers er det da at gøre grin med vor øvrige bevilningslovgivning.

Må jeg så også takke finansministeren for den både venlige og udtømmende forståelse, han har udvist over for min bedømmelse af den økonomiske situation. Men måske vil finansministeren uddybe sit svar en smule ved at udtale sig om følgende spørgsmål: hvis ledigheden vedvarer på det nuværende niveau, vil finansministeren så i dette forår gøre noget direkte herimod, eller vil finansministeren vente på, at denne ledighed forsvinder i kraft af regeringens fortræffelige økonomiske politik? Jeg synes, det er vigtigt at vide, hvilken prioritetsstilling man har mellem hensynet til ledigheden på den ene side og hensynet til valutabalancen på den anden side, for det er jo de to hensyn, der strides.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne have lov at sige til fru Grethe Philip, at vor begrundelse for ikke at tage stilling til optionen var

udtrykkelig den, som fru Grethe Philip anvendte her. Vi sagde: vi vil gerne have det afklaret inden 1. juli; det er derfor, jeg ikke forstår, at de radikale ikke tog samme stilling som vi, ikke bakkede os op i, at optionen ville vi ikke tage stilling til på nuværende tidspunkt. Det turde de radikale altså godt, og det var derfor, jeg sagde, at ved at sige ja til optionen har partiet faktisk reelt givet et forhåndstilsagn om at gå med til 2 eskadriller; ellers kunne man jo have fulgt os, og vi havde fået sagen afklaret til endelig stillingtagen inden 1. juli.

Finansministeren (Poul Møller): Ja, nu må jeg jo passe på, hvordan jeg svarer hr. Lysholt Hansen, for at han ikke igen skal synes, jeg er arrogant, men det er faktisk lidt svært. Jeg må også sige, at den elskværdighed, som han siger han har vist over for mig fra starten, den har jeg haft lidt vanskeligt ved at finde, og i finansudvalget har den i hvert fald ikke vist sig ved de samråd, der har fundet sted dér.

Men jeg vil gerne sige til hr. Lysholt Hansen i al venlighed: hvordan vil han have, at jeg skal kunne besvare hans spørgsmål, om der kommer flere penge fra landbruget, når jeg ikke ved det, og når jeg kun kan svare ham, at de forhandlinger er ikke afsluttet? Så kan han sige, at det er arrogant, og kritisere mig for, at de ikke er afsluttet, men når de nu ikke er afsluttet, kan jeg dog ikke svare ham på anden måde.

På samme måde med hr. J. O. Krags brev til statsministeren i dag. Det er dog ikke urimeligt, at jeg kun kan svare, når det er modtaget i dag — jeg har ikke selv set det på anden måde end i dagspressen — at det må drøftes i regeringen. Ville det dog ikke være urimeligt, uhøfligt, skandaløst, om man sprang op her på denne talerstol og gik ind i en realitetsdebat herom, uden at regeringen havde haft lejlighed til at drøfte hr. J. O. Krags brev? Det må da være således, at når landets tidligere statsminister, formanden for det største oppositionsparti, skriver til den nuværende statsminister, så er det noget, man tager så alvorligt, at det forhandles i regeringen, drøftes på et tidspunkt, hvor alle ministre kan være til stede. Det er da givet. Hvordan skulle man ellers bære sig ad? Jeg ved ikke, hvordan den forrige regering ville have båret sig ad, men det